< הבלוג של shahf11

9 בפברואר 2009, 3:4

החיים זה לא הכל...

המשמעות שלהם חשובה יותר.

אני רואה לך בשיניים.

פורסם ב15 באוקטובר 2008, 14:59 בכללי

פעם (טוב עד לפני חודש) הייתי מקפידה להביט בעיניו של העומד מולי. לפי עיניו גיבשתי לי דעה מוצקה על טוב ליבו או לחילופין רשעותו. על נדיבותו או קמצנותו. על היותו מלא שמחת חיים או עצוב ודכאוני. על הכל. אך לפני חודש עת פגשתי ברופא השיניים שלי. אשר הורה לי למשכן את חיי,את חשבון הבנק שלי ולמכור את ילדי לעבדות נצחית. הבנתי שאם אתה רוצה בשיניים יפות וחייכניות ואף צחות כפתיתי שלג. עלייך להיות מעט עשיר או בעל מזומנים רבים בכיסך. ואם אינך כזה נגזרת עליך משמים ומרופא השיניים אופציה א` אותה ציינתי בתוגה.

ומאז אני מביטה על העולם סביבי דרך שיניו. אדם פונה אלי ברחוב ואני מיד מאבחנת אבן שן סוררת בפיו. ורושמת לעצמי בפנקסי הסמוי: "לא שם על שיניו. מעורר חשד". אני מגיעה לבית מפואר בעל שלושה מפלסים, פלזמות וריהוט עור. אינני מתרשמת כלל. אני מחכה לחיוכה של בעלת הבית. "עששת חמורה תקפה אותה ואת שיניה הקדמיות" אני מציינת לעצמי בסיפוק מרושע. ובכן לא הכל לבן בחייה
אני גומרת עליה את ההלל עם עצמי.
אני עוברת ברחוב עם מעותי וברצוני לתרום לקבצן עם בלויי הסחבות היושב בקרן זוית. הוא מודה לי בחיוך החושף שיניים לבנות וצחות להפליא. אין זאת כי בעל הון רב לפני אני חושפת מיד את התרמית. "החזר לי תיכף ומיד את השקל" אני חושפת שיניים לעומתו. וחופנת בלי נקיפות מצפון ערימה של שקלים מקופסתו המזוהמת.

ומאז שנכנס בי דיבוק השיניים. אני חולמת עליהן בלילה. מבקשת מילדי לחשוף מולי ניבים פעמיים ביום על מנת לבדוק אם חלילה השתבש משהו בשיניהם המושלמות. אני מאזינה לקצב ומשך צחצוח השיניים. ומחמיאה להם על המאמץ. "מה בסך הכל עשיתי?" אומר לי הגדול בתדהמה.
"מרקת שיניים!!!!" אני עונה לו בגאוות אם. "נו???" הוא שואל בתמיהה. ואז מושך בכתפיו. ואומר לח` בדאגה. "נדמה לי שהכימותרפיה משפיעה עכשיו על המוח של אמא..."

היום שוב קבעתי פגישה עם רופא השיניים. לבשתי את מיטב מחלצותי. סרקתי את שיערי הארוך (טוב הוא לא ממש ארוך. קצת הגזמתי). והגבהתי טוס תוך כדי שריקה עליזה.
"כואב???" אני שואלת את שאלת מיליון הדולר שלי. "לי לא". עונה הרופא את תשובתו השגרתית. ונועץ בפי זריקה אימתנית. "אל תדאגי" אומר לי הרופא מושלם השיניים. (נו אמרתי לכם שאני מדברת רק עם שינייו של האדם העומד מולי). "אני אעבוד לאט...." "חס וחלילה!!!" אומרת לו מעוותת הפה שהפכתי להיות בעקבות החומר שהוזרק לי.
"עבוד מהר!!! החיים קצרים". תוך כדי זמזום שיר מכסיקני שעיקרו "לללללללללללללללללללל-לי" אני מרגישה כאילו נגריה נפתחה בחלל פי. דברים זזים, משתייפים, נשטפים. והרופא בשלו "לללללללללל-לי". כעבור שעה ומחצה אני מתרוממת מכסא העינויים. מחייכת בחצי פרצופי שאינו רדום. ונגשת למזכירה.

המזכירה קובעת לי שלל תורים ארוכים וחולפי עונות. ואז מרימה אלי מבט תמהה : "מה????" היא שואלת למראה הדוק שכיסה את עיניי. "את חייבת, סתימה ומהר בשן 61 " אני מאבחנת בחוסר נימוס משווע. ובורחת מן המקום כל עוד שיניי בפי....

<< לרשומה הקודמת לרשומה הבאה >>

הוספת תגובה | חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...